

Magyar László András

Üdv

Ambrus hívó ember volt, rendszeresen járt misére, áldozott, nem lopott, nem ölt, nem csinált magának faragott képet, sőt még a felebarátja feleségét sem kívánta meg, így hát mikor elütötte egy autó, kihagyhatta a purgatóriumot, és azonnal a mennyekbe jutott.

A mennyek kapujánál meglepően sokan tolongtak, sürgő-forgó angyalok igazgatták sorokba a várakozókat, és plexilapokra tűzött kérdőíveket osztottak ki közöttük, amelyeket álldogálás közben kellett kitölteni.

Ambrus nem hozott magával tollat, ezért kölcsön kellett kérnie. A halottak persze nem adtak, mindenki arra hivatkozott, hogy ilyesmire nem számított, de közben mégis mindnek került valahonnét tolla. Ambrusnak, szégyenszemre, egy angyalhoz kellett fordulnia. Az angyal arcokat vágott és megvetően sóhajtozott, végül kölcsönzött egy elég kopott ceruzát, Ambrusnak azonban meg kellett esküdnie, hogy visszaadja.

A kérdőíven a szokásos kérdések sorakoztak: neve, születési neve, adóazonosítója, lakcíme, anyja neve, nemzetisége, neme és effélék. A vallásnál előre odanyomtatták, hogy róm. kat. Ambrus csak egyetlen kérdésen hökkent meg, amely arra vonatkozott, hogy homo-, hetero- vagy biszexuális-e. Megvolt ugyanis győződve róla, hogy a mennyekbe melegek nem juthatnak.

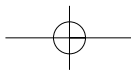
A várakozás kellemetlenül hosszúra nyúlt, a sor alig haladt, a mennyországból meg csak úgy dőlt a fény meg a muzsika. Ambrus ráadásul egyre erősödő nyomást érzett a gyomrában. Tanácstalanul nézett körül, de WC feliratot sehol sem látott. Persze, gondolta, hiszen a halál után általában nem szokás ilyesmikkel törődni. Hiába látta be azonban mindezt józanul, neki bizony mégis kakilnia kellett.

Fél óra múltán nem bírta tovább, és megfogta egy listáit böngésző angyal karját:

- Elnézést, hol van itt toalett?
- Pardon? – kérdezte felé fordulva az angyal.
- Ne haragudjon, de mosdót, toalettet hol találok?
- Ne tessék elhagyni a sort – jelentette ki az angyal neheztelően, és listájába mélyedve továbbsietett,

Ambrus elszégyellte magát, de a gyomra továbbra is rettentően görcsölt. Egyszerűen muszáj volt valamit tennie. Kilépett a sorból, és egy oldalt, némán és látszólag dologtalanul álló kerubhoz lépett.

- Elnézését kérem, de toalettet hol találok?
- Hogy mit? – meredt rá a kerub.
- Vécét. Nagyon kell vécézniem – magyarázta Ambrus.
- Itt nem lehet – ingatta a fejét a kerub szigorúan. Majd hozzátette: – Itt nem szoktak.

– Kérem, higgye el, nekem igazán nagyon kell.
 – Akkor sem lehet, menjen vissza a helyére – szögezte le a kerub, majd komor arccal elfordult.

Ambrus egészen kétségbeesett. Körülnézett, nincs-e valami megoldás, valamilyen félreeső hely, de mindenütt csak sorokat, emberfejeket és angyalszárnyakat látott, hátulról meg csak úgy özönlött a nép, annyian álltak sorban, mintha Lady Gaga-koncertre osztogatnának ingyenjegyeket.

Ambrus jobb híján a kapuhoz rohant. Kinézett magának egy idősebb angyalt, akinek valahogy bizalmat keltő arca volt, elé állt, és mint az iskolában, illemtudón felemelte az ujját.

– Elnézést – mondta –, elnézést, arkangyal úr, kérdezhetnék valamit?

– Tessék csak – felelte kegyesen az idősebb angyal.

– Nézze, tudom, hogy ez itt nem szokás, de az a helyzet, hogy nekem nagyon kell, szóval végére kell mennem. Muszáj – tette hozzá nyomatékkal, szinte könyörögve.

– Vécére?! – húzta föl a szemöldökét az angyal. – Vécéznie kell? Úgy érti, pisilnie?

– Nem. Sajnos a helyzet ennél bonyolultabb.

Az angyal megdörgölte az állát.

– Azt a nemjóját! Elképesztő, mi folyik itt – csóválta a fejét. – Várjon csak – mondta, és bement a kapun. Hamarosan (amit Ambrus egy örökévalóságának érzett) egy fiatal, jól öltözött angyal kíséretében tért vissza. A fiatal angyal végigmérte Ambrust:

– Maga az, akinek szarnia kell?

– Sajnos az a helyzet, hogy...

– Most kell vagy sem?

– Kell.

– Biztos benne?

– Egészen.

– Akkor mit keres itt? Miért nem jelezte korábban? – Az angyal laptopot vett elő, a térdére fektette, és két ujjal kocogtatta. – Itt van, ni. Kitöltötte a kérdőívet? Adja csak ide. Ahá! Nézze csak – toltá oda a laptopot az öregnek –, már megint ugyanaz. Ez így nem fog menni – csóválta meg a fejét. – Sejttem is, ki lehetett. De kivágom innét, Isten bizony, akárkinek is a rokona! – Azzal a hóna alá kapta a laptopját, és dülva-fülva elviharzott.

– Most akkor mi lesz? – kérdezte rémülten Ambrus.

– Az lesz, hogy visszamegy – mondta az öreg angyal. – Maga nem halott. A halottaknak nem kell kakálniuk, ennyi esze lehetett volna. Na, siessen.

Ambrus abban a percben felült az intenzív osztályon, kirántotta a szondát, letépte magáról a drótokat és a lepedőt. Boldogan rohant visszanyert élete, imádott gyermekei, felesége, mindenekelőtt pedig a vécé felé!

A ceruzát persze elfelejtette visszaadni, így legközelebb pokolra jutott.

